

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 06/18

Arbitraal vonnis in de zaak:

A.,
wonende te Z.,
eiser in conventie,
verweerder in reconventie,
gemachtigde: mr. C.J. Hagen;

tegen:

de stichting B.,
gevestigd te Y.,
verweester in conventie,
eiseres in reconventie,
gemachtigde: mr. E.W.M. Meulemans.

Partijen zullen hierna worden aangeduid als eiser en de Stichting.

1. De procesgang

- 1.1 Het Scheidsgerecht verwijst naar zijn tussenvonnis van 26 februari 2007, waarvan de inhoud als hier ingelast moet worden beschouwd.
- 1.2 De Stichting heeft een nadere memorie, met datum 27 maart 2007, genomen als reactie op voormeld tussenvonnis, en daarbij producties overgelegd. Daarna heeft eiser een memorie, met datum 25 april 2007, genomen, waarin hij zowel op het tussenvonnis als op de memorie van de Stichting heeft gereageerd, onder overlegging van één productie.
- 1.3 De gemachtigde van de Stichting heeft bij brief van 11 mei 2007 een productie nagezonden.
- 1.4 De voortzetting van de mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 23 mei 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en door mr. E.J. Houben, en vergezeld van zijn echtgenote. De Stichting was vertegenwoordigd door de voorzitter van de raad van bestuur, C., vergezeld van mevr. D., sectorhoofd, en bijgestaan door haar gemachtigde. Aan de zijde van de Stichting waren tevens aanwezig dr. E., kaakchirurg, en F., die als informanten

zijn gehoord. De gemachtigden van partijen en mr. Houben hebben aan de hand van pleitnotities de wederzijdse standpunten toegelicht.

2. De beoordeling van het geschil in conventie en in reconventie

- 2.1 Het Scheidsgerecht heeft in zijn tussenvonnissen een aantal voorlopige oordelen gegeven. Daarom stond het partijen vrij alle geschilpunten in hun reactie op dit vonnis en bij de nadere mondelinge behandeling opnieuw aan de orde te stellen. Het Scheidsgerecht heeft zich in de gewijzigde samenstelling opnieuw over de beoordeling van het gehele geschil gebogen en geeft zijn hierna volgende oordeel aan de hand van alle gewisselde stukken en op grond van hetgeen bij de beide behandelingen aan de orde is gekomen, met uitzondering van de per fax door mr. Meulemans nagezonden productie. Daarvan heeft het Scheidsgerecht kennis genomen, doch de inhoud ervan is niet redengevend voor zijn beslissing.
- 2.2 Het Scheidsgerecht blijft bij zijn voorlopige oordelen in de rov. 4.2 en 4.3 van het tussenvonnis en maakt deze definitief. Hetgeen namens de Stichting hiertegen is aangevoerd, acht het Scheidsgerecht niet voldoende om tot een ander oordeel te komen. Opzegging van de toelatingsovereenkomst kan immers slechts plaatsvinden op grond van gewichtige redenen van zodanig klemmende aard dat redelijkerwijs van de Stichting niet gevergd kan worden de toelating te continueren. De Stichting heeft niet aannemelijk weten te maken dat zij eiser – behoudens hetgeen hierna over zijn declaratiegedrag wordt overwogen – in het verleden voldoende duidelijk erop heeft gewezen dat eiser, als hij zijn functioneren niet zou verbeteren, mocht verwachten dat zij de toelatingsovereenkomst op grond daarvan zou opzeggen, laat staan dat zij daarin een dringende reden voor onmiddellijke beëindiging zou mogen vinden.
- 2.3 Aan de opzegging is mede het gewraakte declaratiegedrag van eiser ten grondslag gelegd. Anders dan eiser heeft doen aanvoeren, kan deze grond de opzegging ook zelfstandig dragen als daarin een dringende reden voor onmiddellijke opzegging kan worden gevonden. Het Scheidsgerecht is van oordeel dat dit het geval is. In het tussenvonnis heeft het Scheidsgerecht overwogen dat daartoe noodzakelijk is dat komt vast te staan dat eiser op een frauduleuze of een daaraan vrijwel gelijk te stellen onbehoorlijke wijze heeft gedeclareerd. Daarmee heeft het Scheidsgerecht tot uitdrukking gebracht dat geen twijfel mag bestaan over de ontoelaatbaarheid van de wijze van declareren (met andere woorden: het moet niet gaan om het grijze gebied maar om het zwarte gebied) en over de laakbaarheid van het aan eiser verweten gedrag. De wijze van declareren van eiser was, naar thans voldoende is gebleken, inderdaad in ernstige mate zowel ontoelaatbaar als laakbaar.
- 2.4 Eiser was als aan het ziekenhuis verbonden medisch specialist gehouden zich te gedragen overeenkomstig de bepalingen van de toelatingsovereenkomst en de daaruit voortvloeiende normen die gelden voor een goed zorgverlener en een deskundig en betrouwbaar lid van de medische staf. Art. 20.5 verplicht hem te declareren op basis van rechtsgeldig vastgestelde tarieven. Van eiser mocht

worden verwacht dat hij met deze tarieven bekend was en dat hij bij het declareren zou handelen overeenkomstig de van hem, zonder enige verdere aanwijzing, te verwachten zorgvuldigheid en eerlijkheid. Eiser is deze verplichting niet nagekomen en de schending ervan is zo ernstig dat dit een dringende reden oplevert als vorenbedoeld. Eiser heeft hiermee immers het in hem gestelde vertrouwen geschonden en is toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van zijn uit de toelatingsovereenkomst voortvloeiende verplichtingen, waarbij het op een integere wijze overeenkomstig de regels declareren als een kernverplichting moet worden gezien. Daarover kan in kringen van zorgverlening als de onderhavige geen twijfel bestaan.

- 2.5 Voldoende is komen vast te staan dat eiser op grote schaal onjuist heeft gedeclareerd. Dit volgt uit de rapportage van PriceWaterhouseCoopers van 1 augustus 2006 en ook uit eisers eigen stellingen. Uit dit onderzoek blijkt immers dat eiser op een aantal wezenlijke onderdelen heeft gedeclareerd in strijd met de geldende voorschriften waarmee hij bekend verondersteld moet worden. In alle 30 door assistentes geselecteerde dossiers zijn “bevindingen”, dat wil zeggen afwijkingen van de tariefbeschikking, vastgesteld en dat is ook het geval in 15 van de 22 willekeurig gekozen dossiers (waarbij 8 van de 30 als incompleet buiten beschouwing zijn gelaten). Daarbij gaat het in hoofdzaak om drie categorieën:
1. nazorg voor een verrichting voor dezelfde wond;
  2. het uitvoeren van meer dan één verrichting in één zitting door dezelfde wond;
  3. het uitvoeren van meer dan één verrichting in één zitting niet door dezelfde wond.

Het vorenstaande houdt in dat eiser, in strijd met de tariefbeschikking voor in de hoofdbehandeling begrepen nazorg afzonderlijk declareerde, en verrichtingen declareerde waarvoor geen tarief of een lager tarief van toepassing was. Hij heeft bijkomende verrichtingen aan één wond afzonderlijk gedeclareerd waar dit niet was toegestaan, en verrichtingen met betrekking tot een tumor of cyste gedeclareerd zonder dat de noodzaak daartoe uit het dossier en de zich daarin bevindende röntgenfoto bleek. Tussen partijen staat inmiddels vast dat voorzover verzuimd is voor bepaalde verrichtingen de helft in plaats van het volledige tarief “niet voor dezelfde wond in één zitting” te berekenen, dit aan de Stichting moet worden toegerekend, doch dit doet aan de onjuiste wijze van declareren als geheel niet af. Ten slotte staat vast dat eiser stelselmatig röntgenfoto’s liet maken van vier kaakdelen, hetgeen niet in alle gevallen onjuist hoeft te zijn geweest, doch in de meeste gevallen, naar reeds uit de beschrijving van de verrichting volgt, als een voor twee of drie kaakdelen overbodige handeling moet worden aangemerkt, zeker nu bij het onderzoek is vastgesteld dat uit de dossiers bleek dat daarin geen beoordelingsverslag aanwezig was en de noodzaak daaruit niet op andere wijze was af te leiden.

Naar het oordeel van het Scheidsgerecht is voldoende komen vast te staan dat het vorengenoemde onderzoek deugdelijk is uitgevoerd en een betrouwbaar resultaat heeft opgeleverd. Het beginsel van hoor en wederhoor is toegepast en eiser heeft zich kunnen verweren, maar heeft dit inhoudelijk niet gedaan. De dossiers zijn door een deskundige beroepsgenoot volledig nagezien en beoordeeld op overeenstemming tussen declareren en de tariefbeschikking voor de verrichtingen.

Het Scheidsgerecht heeft geconstateerd dat over de uitkomsten van het onderzoek geen verschil van opvatting mogelijk is. Eiser heeft bij de tweede mondelinge behandeling, toen hem daarover vragen zijn gesteld waarop hij voorbereid had moeten zijn, ook geen enkele plausibele verklaring kunnen geven voor zijn van de regels afwijkend declareergedrag dat, volgens zijn eigen stellingen, door hem consequent is toegepast. Uit dit laatste volgt reeds dat het onderzoek ook een representatief beeld oplevert. Dit valt eveneens af te leiden uit de gegevens van het onderzoek.

- 2.6 Voor de stelling van eiser dat zijn wijze van declareren niettemin toelaatbaar, althans niet zonder meer onjuist of onrechtmatig is, heeft hij geen aanvaardbare redenen opgegeven. Hoewel eiser heeft doen aanvoeren dat elders op dezelfde wijze wordt gehandeld, bestaat daarvoor geen enkele aanwijzing. Het Scheidsgerecht acht de tariefbeschikking op de hier van belang zijnde onderdelen volkomen helder. Bovendien staat vast dat de daarin neergelegde verrichtingencodes en declaratiesystematiek in hoofdzaak al lang bestaan, aan kaakchirurgen bekend zijn omdat zij daarover periodiek worden geïnformeerd en er sinds jaar en dag dagelijks mee werken, en behoudens ondergeschikte en hier niet van belang zijnde punten, niet voor meerdere uitleggingen vatbaar zijn. Over de systematiek van de tarieven bestaat, naar het Scheidsgerecht van algemene bekendheid acht, in de beroepsgroep geen onduidelijkheid of discussie. Dit is door eiser ook niet weersproken. Eiser kan zich als praktiserend kaakchirurg ook niet op de onbekendheid met de voor hem van toepassing zijnde tarieven en de uitleg daarvan beroepen. Uitgesloten is dat zijn afwijkende wijze van declareren berust op een aanvaarde praktijk of op een vergissing. Uit de wijze waarop hij op grote schaal heeft gedeclareerd voor verrichtingen waarbij dat klaarblijkelijk niet of niet op die wijze is toegestaan, kan slechts volgen dat hij zich bewust moet zijn geweest van het feit dat hij niet volgens de geldende regels declareerde.
- 2.7 Voor de verwijtbaarheid van dit declareergedrag maakt het in beginsel geen verschil of eiser al dan niet erop is geweest dat hij onjuist en in strijd met de regels handelde. Eiser heeft immers zonder meer de verplichting zich strikt aan de regels te houden en de Stichting moet erop kunnen vertrouwen dat hij overeenkomstig de regels declareert. Zij behoeft hem daartoe niet in gebreke te stellen voordat zij, als dit anders blijkt te zijn, maatregelen neemt. Uit een aantal door de Stichting overgelegde stukken valt overigens af te leiden dat eiser al eerder op zijn ontoelaatbaar gedrag is geweest, omdat daarin melding wordt gemaakt van het feit dat daarover onrust bestond onder de voor eiser werkzame assistenten die eiser daarop ook, zij het tevergeefs, hebben aangesproken. Hoewel aan eiser kan worden toegegeven dat daaruit niet onomstotelijk volgt dat dit laatste ook werkelijk het geval is geweest, acht het Scheidsgerecht de ontkenning van eiser op dit punt niet geloofwaardig. Het gaat immers over enkele malen schriftelijk vastgelegde, zeer concrete en uitzonderlijke klachten die zich herhalen over een lange periode en die uiteindelijk ook bij de leiding van het ziekenhuis terecht zijn gekomen, waarna – niet zonder gegronde reden – een intern

- onderzoek is gevolgd. Eiser weet hier slechts tegenover te stellen dat hij daarvan niet op de hoogte was en door het onderzoek verrast is.
- 2.8 Voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de opzegging acht het Scheidsgerecht anders dan eiser niet van belang op welke wijze zijn collega kaakchirurg in het ziekenhuis declareerde. Op geen enkele wijze is immers gebleken dat eiser zich daardoor gesteund mocht voelen of daarin een rechtvaardiging mocht vinden voor zijn wijze van declareren, laat staan dat van bevoegde zijde al dan niet stilzwijgend hiermee is ingestemd. Eiser heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij op grond van in zijn beroepsgroep bestaande gebruiken van de declaratiebeschikking mocht afwijken of daarvoor een andere rechtvaardiging had. Het Scheidsgerecht acht een en ander in het licht van de in deze kring bestaande praktijk ook in hoge mate onaannemelijk.
- 2.9 Ten slotte heeft eiser aan de Stichting tegengeworpen dat zij zich tegenover hem onbehoorlijk heeft gedragen, onder meer door zijn collega te ondersteunen in diens aversie jegens hem en door berichten te sturen aan de zorgverzekeraar en aan de Inspectie. De Stichting heeft uitdrukkelijk betwist dat zij eiser op enige wijze heeft trachten te beschadigen en daarvan is ook niet gebleken. Dat zij de instanties waarmee zij te maken heeft en waaraan zij verantwoording moet afleggen, heeft ingelicht moet als volstrekt aanvaardbaar worden beschouwd. Zij heeft dat niet op een onnodig grievende of voor eiser bezwaarlijke manier gedaan.
- 2.10 Op grond van dit alles moeten de vorderingen van eiser in conventie worden afgewezen.
- 2.11 Uit het vorenstaande volgt dat de vordering van de Stichting in reconventie voor toewijzing gereed ligt. Daarmee staat immers vast dat eiser toerekenbaar tekortgeschoten is in de nakoming van zijn verplichtingen uit de toelatingsovereenkomst en dat aannemelijk is dat de Stichting daardoor schade heeft geleden, onder meer omdat zij waarschijnlijk door toedoen van eiser ten onrechte gedeclareerde en door haar ontvangen honoraria en vergoedingen zal moeten restitueren. Dat deze schade en de omvang ervan niet vaststaan, is geen grond voor afwijzing van de vordering die is beperkt tot een veroordeling tot schadevergoeding nader op te maken bij staat. De aard en de omvang van de schade en de hoogte van de eventueel verschuldigde vergoeding komen dan pas in een vervolprocedure aan de orde.
- 2.12 Ten aanzien van de kosten van deze procedure overweegt het Scheidsgerecht als volgt. Hoewel eiser de overwegend in het ongelijk gestelde partij is, heeft ook de Stichting op enkele onderdelen ongelijk gekregen en is het mede aan de proceshouding van de Stichting te wijten dat een tweede mondelinge behandeling noodzakelijk was. Dat is de reden over de kosten te beslissen als hierna in de beslissing is vermeld.

3. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende vonnis:

- 3.1 Wijst de vorderingen in conventie van eiser af.
- 3.2 Veroordeelt in reconventie eiser tot vergoeding van de schade die Stichting als gevolg van zijn toerekenbaar tekortkomen als vorengemeld heeft geleden of zal lijden, nader op te maken bij staat.
- 3.3 De kosten van deze procedure bedragen € 9.532,--, waarvan eiser drievierde deel dient te voldoen (€ 7.149,--), in mindering te brengen op het door eiser voldane voorschot van € 7.900,--, en verweerster eenvierde deel (€ 2.383,--). Aan eiser wordt het bedrag van € 751,-- gerestitueerd. Verweerster dient het bedrag van € 2.383,-- binnen veertien dagen na verzending van het vonnis over te maken naar rekeningnummer 5601502477 t.n.v. A.T.B. de Vries, Scheidsgerecht Gezondheidszorg, o.v.v. zaaknr. 06/18. Voor het overige draagt iedere partij haar eigen kosten.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 13 juni 2007 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, drs. F.J.M. Croonen, drs. J. Hes, drs. W.A. van der Meeren en dr. P.D.J. Vegt, leden, met bijstand van mr. A.C. de Die, griffier.